

Milí turisté! Čtvrteční výlet se nám mimořádně vydařil. Bylo skvělé počasí, jak na objednávku. Slunce nám svítilo po celou cestu a vanul příjemný větřík.

Jak jste jistě uhodli podle portrétu, tak naše kroky směřovali po stopách našeho hudebního skladatele Antonína Dvořáka, na kterého jsme právem hrdí, neboť jeho hudební skladby i opery zná celý svět.

Sešli jsme se již v devět hodin na schodech Rudolfiny, a to proto, abychom stihli odměnu, která čekala na ty, kteří dojdou až k poslední stopě. V novorenesančním paláci Rudolfinum se nachází Dvořákova síň, ve které poprvé vystoupila Česká filharmonie pod vedením Antonína Dvořáka 4. ledna 1896.

Jak vidíte na fotografii, je v parčíku umístěna socha Antonína Dvořáka. Zhotovili ji otec a syn Wagnerovi a je velice zdařilá.

Od těchto dvou stop vedla naše cesta po nábřeží až k paláci Žofín. Již minule jsme si pověděli o tom, že zde měl Dvořák svůj první samostatný koncert 17. listopadu 1878.

Nedaleko ve Vojtěšské ulici je kostel sv. Vojtěcha, ve kterém Antonín Dvořák působil v letech 1874-1877 jako varhaník.

Myslíkovou ulicí, ulicí Odborů a okolo Novoměstské radnice jsme došli do Žitné ulice, kde v domě č. 14 strávil Antonín Dvořák 27 let. Během té doby se zde čtyřikrát stěhoval, jak se rozrůstala jeho rodina a dovolovaly mu finanční prostředky. Bydlel zde od roku 1877 až do roku 1904, kdy zde zemřel. Posmrtnou masku mu sejmul sochař Josef Mařatka, který se ve stejném domě dokonce narodil. Poslední byt skladatele se nacházel ve druhém poschodí napravo. Jak jsme se dočetli posléze v muzeu, Dvořákovi měli devět dětí, ale tři první jim zemřeli. Dvořák rovněž pocházel z devíti dětí. V bytě po Antonínu Dvořákovi po jeho smrti bydlela jeho dcera Otylka se svým manželem hudebním skladatelem a houslistou Josefem Sukem.

Na dům jsme se dívali z druhé strany ulice, protože busta Antonína Dvořáka je umístěna v prvním poschodí nad vchodem do domu a ze spodu by nebyla vidět.

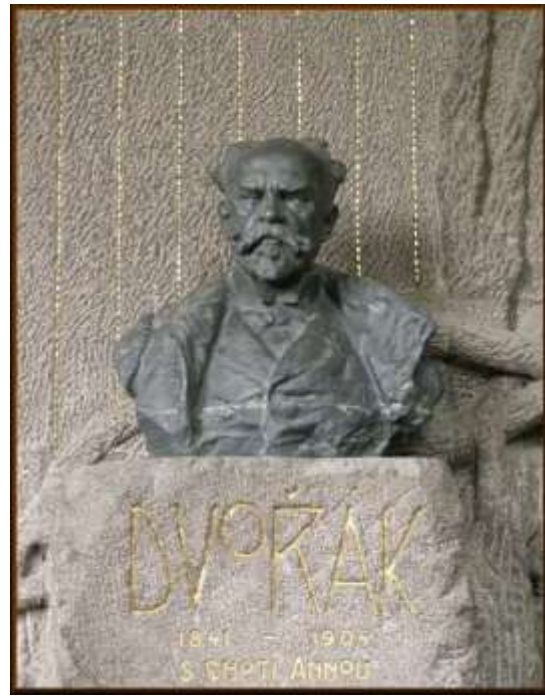

Pamětní desku vytvořil sochař Otakar Španiel a na Vyšehradském hřbitově jsme zcela neplánovaně narazili na jeho hrob, který je poblíž hrobů Boženy Němcové, Jana Nerudy a Adolfa Hejduka. Od toho jsme kdysi recitovali v Básničkách z čítanky: „Štěstí! Co je štěstí? Muška jenom zlatá...“ což proslavil film Martina Friče: Škola základ života.

Předposlední stopou bylo muzeum Antonína Dvořáka v ulici Ke Karlovu. Je umístěno v překrásném barokním letohrádku nazvaném Vila Amerika, postaveného na návrh slavného barokního architekta Kiliána Ignáce Dientzenhofera. Prohlédli jsme si stálou i aktuální výstavu a ze sluchátek jsme si poslechli nádhernou Symfonii z Nového světa a Humoresku. Ještě před odchodem jsme si prohlédli zahradu letohrádku se sochami od Matyáše Brauna.

Ulicí Ke Karlovu jsme došli až k Nuselskému mostu, který jsme přešli, někdo dokonce poprvé v životě. Byl z něj krásný výhled. Za mostem jsme zabočili dle šipek na Vyšehrad. Když jsme došli ke hřbitovu, bylo 11.50 hod, takže to vyšlo! Pro vytrvalce totiž ve 12 hod z věže kostela sv. Petra a Pavla zazněla nádherná pětiminutová zvonkohra, kterou jsme vyslechli u hrobky Antonína Dvořáka.

Autorem hrobky je Ladislav Šaloun, známý především sochou Jana Husa na Staroměstském náměstí.

Fotografie turistů zatím nemám, ale na výletě po stopách Boženy Němcové jsme se byli na tuto hrobku podívat pro případ, že by někteří na následující výlet nemohli přijít. Fotil Mirek.

Bylo tak krásně, Dvořákova hudba a ještě navíc ta zvonkohra nás natolik povznesly, že jsme ještě chvíli poseděli na kávě v zahradě restaurace Rio's s kostelními věžemi nad hlavou.

Pod schody na Vyšehrad, které jsme sešli, jsme objevili krásnou kubistickou Kovařovicovu vilu, kterou jsme chvíli obdivovali. Navrhl ji architekt Josef Chochol.

Pak už jsme se tramvajemi z Výtoně rozjeli do svých domovů.

Dana Hyklová